

Ο
"ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΑΡΥΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-6-16

Απόκομμα **ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ**

Χρονολογία **26. ΜΑΡ. 1934**

ΜΙΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΜΑΣ

Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα

Μία νέα πού ἔγινε ...Πάπας!

ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΕΜΜ. ΡΟΪ'ΔΗ
ΔΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΑΦΩΡΙΣΘΗ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ

16^{ON}

Κανένας Πάπας, ἕως τότε, δὲν ἔδινε μὲ περισσότερη χριστιανικὴ ταπεινωσὴν τὰ ποδάρια του νὰ τὰ φιλήσουν. Ἀλλὰ ἡ Ἰωάννα, σὰν γυναῖκα ποῦ ἦταν, εἶχε συνῆθει πολὺν καιρὸν πρὶν στὰ καθήκοντά της αὐτά. Μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιτηδεύματα ἤξευρε νὰ συνδυάζῃ τὴν κοσμικὴν μὲ τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν «ἐν ὀνοματι τοῦ Ἰησοῦ, φορολογοῦσα διὰ τοῦ εἰσπράκτορος καὶ σφάζουσα διὰ τοῦ δημίου, καὶ πλὴν τούτων δημεύουσα, φυλακίζουσα καὶ δσα ἄλλα ἀνάγονται εἰς τὴν τέχνην τοῦ κυβερνᾶν ἐνεργοῦσα»

Ἡ συγγραφεὺς τῆς «Παπίσσης» θεωρεῖ ἀπαραίτητο νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς περιφιλάρχιας χαρακτηρισμοὺς τῆς «ἡρώιδος» του. «Αἱ γυναῖκες—παρατηρεῖ—τὰ ἐνσάρκωμένα ταῦτα κράματα ἀγάπης, ἀφοσιώσεως, εὐσπλαγχνίας καὶ ὅλων τῶν ἄλλων τρυφερῶν ἀρετῶν, ὡσάκις ἡ χρειαὶ τοῦ καλέσῃ, βυθίζονται εἰς τὸ αἷμα ὡς εἰς εὐώδεις λουτρῶν. Αἱ Ἐστιάδες, ἦτοι αἱ καλογραφαὶ τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἔκλινον πολλὰκις τὸν ἀντιχειρα, ἵνα σφαγῇ ὁ νικηθεὶς μονομάχος· ἡ ἀγία Εἰρήνη ἐθανάτωσε χιλιάδας ἀνθρώπων καὶ ἐτύφλωσε καὶ τὸν υἱὸν της, αἱ δὲ σεμναὶ βασιλίδες Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας καὶ Αἰκατερίνη τῆς Ρωσίας μετχειρίζοντο τὸν πέλεκυν καὶ τὸ κνούτον μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλαφρότητος, μεθ' ἧς καὶ τὸ ριπίδιον των...»

Ἡ Ἰωάννα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν πάντων τῶν ἱστορικῶν, ὁ πῆρξε, κατ' ἀρχὰς τοῦλάχιστον, καλὸς Πάπας, πάσας φυλάττουσα τῶν προκατόχων της τὰς παραδόσεις καὶ ἀκαμάτους ὑφαινοῦσα τὸ δογματικὸν ἐκεῖνο δίκτυον, τὸ προωρισμένον ν' ἀποκρῆπῃ τὸν οὐρανὸν εἰς τὰ δμῆματα τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν. Ἀλλ' οὐδέεις τότε ἐφρόντιζε νὰ

ἔρευνῆσθαι ἂν τὸ παπικὸν ἐκεῖνο ὕψασμα ἦτο τῷ ὄντι οὐράνιος θόλος».

Ψαμί καὶ θεάματα ζητοῦσαν ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν οἰ ἀρχαίων Ρωμαίων. Τὰ ἴδια ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν Πάπα καὶ οἱ ἀπόγονοι των. Ἀλλὰ τὴν θέσιν τῶν θεαμάτων εἶχε στή Ρώμῃ ἡ Ἐρησκεία. Καὶ ἡ ἡρώϊς μας, ἡ καλλίτερα «ὁ ἀγιώτατος Πάπας Ἰωάννης ὁ Η'», ἦταν νέος φιλόκαλος καὶ ἐπιδεικτικὸς. Ἐταί προσαθοῦσε νὰ κἀνῃ δσο τὸ δυνατό πιδ λαμπρῆς τὰς θρησκευτικὰς παραστάσεις. Νύκτα καὶ μέρα κἀπνιζε τὸ θυμίαμα, ἐκαίανε κερὰ καὶ ἀντηχοῦσαν οἱ καμπάνες καὶ οἱ ζητωκραυγῆς τοῦ πλήθους. Μόνον οἱ Ρωμαῖες ἔκαναν παράπονα ἐναντίον τοῦ νέου Πάπα, ὡς μὴ τηροῦντος ὄρα παρὰ τῆς νεότητος καὶ τοῦ κάλλους αὐτοῦ ἐπερίμενον.

Ἀλλὰ κ' ἐκείνης ἐλπίζανε ὅτι γρήγορα θὰ ἀνεγνώριζε τὸ σφάλμα του καὶ θὰ τοὺς ἔδειχνεν, ὅπως καὶ οἱ προκατόχοι του, τὰ κλειδιά τοῦ ταμείου καὶ τῆς καρδιάς του.

Δύο χρόνια περίπου ἐκράτησεν ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ δραστηριότης τῆς Ἰωάννας. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐχειροτόνησε δεκατέσσαρες ἐπισκόπους, ἔκτισε πέντε ἐκκλησίας, ἐπρόσθεσε νέο δόγμα στὸ «Πιστεύω», ἔγραψε τρία βιβλία ἐναντίον τῶν εἰκονομάχων, ἐκούρεψε τὸν Αὐτοκράτορα Λουδοβίκο, ἔστειψε τὸν διάδοχόν του Λουδοβίκο κ' ἔκανε κ' ἔλλα πολλὰ ἀξία λόγου, ποῦ τ' ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς της.

Ἡ ζωὴ δμως τῆς Ἰωάννας στὸ θρόνον τοῦ Βατικανοῦ εἶχε καὶ τὰ δυσάρεστά της. Ὅπως καθε ἐπίσημο πρόσωπο στὴν κοινωνία περιστασιζέται ἀπὸ διαφόρους παραιοιχικούς τύπους ἔτσι καὶ ὁ Πάπας ἐπολιορκεῖτο «πὸ γράμμα-

ἡ παρέκκλισις αὐτὴ προφανῶς δὲν ὠδήγει εἰς μίαν λύσιν, ἐνῶ περιπλέκει φοβερότερα ἐνδοκομματικῶς τὴν κατάστασιν. Ἡ δυσθυμία εἶνε γενικὴ καὶ εἰς τοὺς ἀρχηγούς καὶ εἰς τὸν λαόν καὶ εἰς τὸν στρατόν. Τὴν δυσθυμίαν τῶν πληρεξουσίων διὰ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν περιεπλέχθησαν, τὴν διεμήνευσε εἰς μίαν συνεδρίασιν τῆς συνελεύσεως ὁ φιλελεύθερος πληρεξούσιος Γ. Κατσιμπήρης, ὅστις ἠγέρθη καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς φιλελεύθερους βουλευτάς καὶ δεικνύων τὴν πτέρυγα τῆς «Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως» εἶπεν, ὅτι ἡ μόνη λύσις πλέον εἶνε νὰ προσχωρήσωμεν ὅλοι εἰς τὴν «Δημοκρατικὴν Ἐνωσιν» καὶ νὰ προσβῶμεν πανηγυρικῶς εἰς τὴν ἐκπτώσιν τῆς δυναστείας καὶ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Δημοκρατίας.

Συγχρόνως, ἐγκαταλιπὼν τὰ ἐδώλια τῆς δεξιᾶς, ὑπὸ τὰ ἀκράτητα χειροκροτήματα τῆς ἀριστερᾶς καὶ τῶν θεωρειῶν, ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἐδώλια τῆς «Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως». Τὸ παράδειγμά του ἠκολούθησαν καὶ μερικὸ ἄλλοι Φιλελεύθεροι βουλευταί.

Ἐπειτα, μὲ τὴν ἀποχὴν τῆς «Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως» καὶ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἀποφάσεως τοῦ κ. Βενιζέλου ν' ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἑλλάδος καὶ μετὰ τὴν μετέπειτα, παρ' ὅλας τὰς προπαθείας τοῦ Καφαντάρη, ὅπως τὸν μεταπέισθ, πραγματοποιηθεῖσαν ἀναχωρήσιν αὐτοῦ, ἡ κατάστασις αὐτομάτως διηκολύνετο δι' ὅλους. Ὁ Καφαντάρης, προκειμένου νὰ προκηρύξῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ δημοψηφίσματος, εὐρέθη πρὸς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Βενιζέλου περὶ ἀναχωρήσεως του ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἐνόμιζεν ὅτι

τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ἡ συνουασθεῖσα πρὸς αὐτὴν ἐμφάνισις τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν Βουστρινᾶ καὶ καὶ Λάγκουρα, οἱ ὅποιοι ἤθελαν νὰ τοῦ ἀνεκοινώσουν τὴν κακὴν ἐντύπωσιν ποῦ ἔκαμεν εἰς τὸν στρατόν ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐπεδιώκετο ἡ λύσις τοῦ πολιτικοῦ, ἐδημιούργησαν τὴν ἐντύπωσιν τῆς μὴ ἐγκρίσεως τῆς πολιτικῆς τοῦ Καφαντάρη, οὔτε καὶ ὑπὸ τοῦ Βενιζέλου.

Ὁ Καφαντάρης ἔβλεπε τὴν περιπλεγμένην εἰς φοβερὰν δίνην κυβερνήσιν του οἰκτρῶς ἐγκαταλειπομένην, ἀφοῦ ὅλοι σχεδὸν οἱ Φιλελεύθεροι βουλευταὶ ἐτρέποντο πρὸς τὴν «Δημοκρατικὴν Ἐνωσιν» καὶ ἐπροτίμησε τὴν παραίτησιν.

Τὴν 11ην Μαρτίου ἀνέλαβε τὸν σχηματισμὸν τῆς πρώτης Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως ὁ Παπαναστασίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος μόνον μέλη τῆς «Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως».

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Μετὰ τὸν σχηματισμὸν της, ἡ νέα κυβέρνησις συνεκέντρωσε τὴν προσοχὴν της εἰς δύο σημεία: Εἰς τὴν συνεννόησιν μὲ τοὺς Φιλελευθέρους βουλευτάς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ψήφου των διὰ τὴν πανδημοτέραν ἐμφάνισιν τῆς ποθομένης λύσεως, καὶ, δευτέρον, εἰς τὴν συνεννόησιν μὲ τὸν ἀντιδημοκρατικὸν κόσμον, ὅπως συντελέσουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἐξομάλυνσιν τῆς καταστάσεως καὶ εἰς τὴν στερέωσιν τῆς Δημοκρατίας, διὰ τῆς προαιρετικῆς ἀναγνωρίσεως αὐτῆς. Τὰ δύο ἐπιμῆμα καὶ ἀφορῶντα τὴν δια-

[Τὸ τέλος εἰς τὴν 3ην σελίδα]